

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE	
pracoviště Špálená 2, Praha 2	
Došlo dne:	20-12-2011
.....krátpříloh
kolky	

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D. a JUDr. Pavla Vrchy v právní věci žalobce **Jana Šinágla**, bytem Žebrák, Bratří Nejedlých 335, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti žalované **FUTURA, a.s.**, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 9, identifikační číslo osoby 16192893, zastoupené Mgr. Helenou Peterkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Konviktská 12, o ochranu osobnosti, vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 32 C 117/2008, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. května 2010, č.j. 1 Co 270/2009-76, takto:

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované na náhradu nákladů dovolacího řízení částku 4.860,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Heleny Peterkové, advokátky se sídlem v Praze 1, Konviktská 12.

Stručné odůvodnění
(§ 243c odst. 2 o.s.ř.):

Žalobce se domáhal ochrany osobnosti s požadavkem uveřejnit na vlastní náklady žalované do pěti dnů od právní moci rozsudku ve formátu nejméně 1/8 tiskové strany v deníku Haló noviny omluvu následujícího znění: „Dne 14. července 2008 jsme v Haló novinách zveřejnili článek autora Františka Vybírala „Je, či není antikomunista Šinágl primitivem?“, ve kterém autor hodnotí rozsudky obecných soudů týkající se sporu mezi panem Janem Šináglem ze Žebráku a bývalým předsedou Komunistické strany Čech a Moravy panem Miroslavem Grebeníčkem, jenž dne 1. 5. 2005 označil pana Šinágla za „primitiva“, za což mu byla soudem uložena povinnost k osobní i veřejné omluvě. Výrazy, které autor pro označení J. Šinágla v článku opakovaně používá, konkrétně „vulgární antikomunista“ a „prostoduchý JŠ“ však vybočují z mezí slušnosti a neoprávněně zasahují do práva pana Šinágla na ochranu osobnosti. Stejně tak do těchto práv zasahuje údajná citace z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, která je pouhou rekapitulací neúspěšného odvolacího návrhu M. Grebeníčka, avšak autor článku ji nepravdivě vydává za právní názor Vrchního soudu, vůči J. Šináglovi krajně nepřívznivý a kritický. Za zveřejnění článku obsahujícího tyto difamace se proto panu Šináglovi omlouváme. FUTURA a.s. vydavatel deníku Haló noviny“.

Městský soud v Praze (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 20. dubna 2009, č.j. 32 C 117/2008-57, žalobu s požadavkem na uveřejnění shora uvedené omluvy zamítl a rozhodl o nákladech řízení. Soud prvního stupně uzavřel, že sporná citace z odůvodnění vrchního soudu použitá v textu novinového článku není právním posouzením věci, tak jak k němu vrchní soud dospěl a že skutečnosti odpovídá formulace uvedená v sporném článku, že olomoucký vrchní soud si zachoval čest a pod diktátem Nejvyššího soudu uložil poslanci, aby se omluvil, ale výslovně si ponechal svůj právní názor. Jestliže se žalobce choval způsobem popsáným v odůvodnění Vrchního soudu v Olomouci ve věci

sp.zn. 1 Co 84/2008, a autor článku jej označil za vulgárního antikomunistu, či prostoduchého J.Š., pak takové hodnocení žalobce má reálný základ v jeho chování a objektivně tak není způsobilé zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Soud prvního stupně při této úvaze rovněž přihlédl k způsobu, jakým se žalobce vyjadřuje na svých webových stránkách.

Vrchní soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 27. května 2010, č.j. 1 Co 270/2009-76, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 156/99, III. ÚS 928/06, IV. ÚS 424/06) odvolací soud uzavřel, že žalobce jako publicista - komentátor - provozující k tomuto účelu internetové stránky, je nepochybně osobou působící ve veřejném životě. Jeho činnost proto může být předmětem veřejné kritiky, jejíž meze přípustnosti jsou širší. Vytýkané výrazy „vulgární antikomunista“ a „prostoduchý J.Š.“ nutno posuzovat v kontextu celého článku, majícího reálný základ ve zjištěném chování žalobce v předmětném článku blíže popsáném. Všechny soudem prvního stupně zjištěné kvalifikované okolnosti případu, ve světle náhledu na žalobce jakožto osoby působící ve veřejném životě, byly důvodem i pro závěr odvolacího soudu, že ani expresivita použitých výrazů, obsahující i prvky hodnotícího soudu, nebyla v daném případě s těmito okolnostmi v nepoměru, a že užití výrazy výrazně nevybočily z mezí v demokratické společnosti uznávaných pravidel slušnosti, byť šlo o výrazy ostřejší, nikoli však již nepřijatelně neslušné. Obdobné pak platí i pro posouzení citace z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci v předmětném článku. K tomu odvolací soud dodal, že předpokladem úspěšného uplatnění práva na ochranu osobnosti je kromě neoprávněného zásahu i objektivní způsobilost přivodit újmu na právech, chráněných v § 11 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“), která z vyložených důvodů nebyla v daném případě shledána, byť subjektivně tak mohla být žalobcem vnímána. Ohledně úvah soudu prvního stupně o vyjadřování žalobce na svých webových stránkách odvolací soud uvedl, že není rozhodné, že jde o texty z doby pozdější, neboť jejich smyslem bylo dokreslit žalobcův způsob vyjadřování; ostatně ani sám žalobce nepopřel a ani netvrdil, že by se takto nevyjadřoval v době předchozí.

Rozsudek odvolacího soudu napadl dovoláním žalobce (dále též „dovolatel“). Přípustnost dovolání dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. a za dovolací důvod označuje nesprávné právní posouzení (§ 241a odst. 2 písm.b) o.s.ř.), které je v rozporu s konstantní rozhodovací praxí soudů a nadto je jím řešena nová, v judikatuře dosud nediskutovaná otázka zásahu do osobnostního práva spočívající v „nepravdivé atribuci difamačního sdělení autoritativnímu původci“. Tím žalobce rozumí situaci, kdy určitý výrok fyzické osoby – nebo jiného soukromého subjektu – je účelově podsunut orgánu veřejné moci, případně jinému autoritativnímu původci. Dovolatel je ochoten akceptovat právní názor odvolacího soudu, že výroky jako „prostoduchý“, či „vulgární antikomunista“ jsou ve veřejném prostoru – v novinových článcích – obecně přípustné, byť se s ním osobně neztotožňuje, avšak jestliže Krajský soud v Brně a Vrchní soud v Olomouci svými pravomocnými rozsudky v jiné věci jednoznačně reprobaly veřejné označení žalobce za „primitiva“, je nepřijatelné, aby toto právní posouzení bylo relativizováno a negováno rozhodnutím Vrchního soudu v Praze. To by dle dovolatele zakládalo stav absolutní absence právní jistoty. Odvolacímu soudu dále vytýká, že se nevypořádal se zásadním odvolacím bodem, jenž se týká naříkaného zásahu do osobnostních práv žalobce spočívajícího v nepravdivém tvrzení o původci vůči žalobci příkře kritické pasáží citované v předmětném článku. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání žalobce uvedla, že žalobce v dovolání opakuje stejné argumenty, které již uváděl v odvolání a se kterými se odvolací soud řádně vypořádal.

Již v tomto odvolání však žalobce nesprávně chápal smysl rozhodnutí soudu. Soud prvního stupně totiž nehodnotil obsah a důvody rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, ale pouze správnost citování několika vět z tohoto rozsudku v předmětném článku. Touto citací autor článku neměnil ani nekritizoval rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, tomuto soudu nepodsouval žádné své názory, a ani netvrdil, že jím citovanou pasáží sám Vrchní soud hodnotil osobnost žalobce. Navrhla proto, aby dovolací soud dovolání žalobce zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) dospěl k závěru, že dovolání není v této věci přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a nebylo shledáno přípustným ani podle ustanovení § 237 písm. c) téhož zákona, neboť se v přezkoumávané věci nejedná o rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé, které má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř.

Otázku výkladu ustanovení § 11 obč. zák. dovolací soud posoudil v souladu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu [k ochraně osobnosti a článkům v periodickém tisku srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.8.2006, sp.zn. 30 Cdo 2796/2005, uveřejněný v časopise Právní rozhledy č. 3/2007, náleží Ústavního soudu ze dne 8.2.2000, sp.zn. I. ÚS 156/99, k postavení tisku též rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci *Thoma proti Lucembursku* ze dne 29.3.2001, rozsudek ESLP ve věci *Bladet Tromso a Stensaas proti Norsku* ze dne 20.5.1999, rozsudek ESLP ve věci *De Haes a Gijssels proti Belgii* ze dne 24.2.1997, rozsudek ESLP ve věci *News Verlags GmbH & CoKG proti Rakousku* ze dne 11.1.2000, či rozsudek ESLP ve věci *Cumpănă a Mazăre proti Rumunsku* ze dne 17.12.2004]. Uplatňuje-li dále dovolatel dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř., nesměruje k podmínce existence právní otázky zásadního významu a jestliže z obsahu dovolání vyplývá dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř., nemohlo k němu být při posouzení, zda je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., přihlédnuto (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. června 2004, sp.zn. 21 Cdo 541/2004, uveřejněné pod č. 132 v časopisu Soudní judikatura, ročník 2004, nebo v usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 7. března 2006, sp. zn. III. ÚS 10/06, uveřejněné pod č. 130 v časopise Soudní judikatura, ročník 2006). Dovolání bylo proto odmítnuto jako nepřípustné podle § 243b odst. 5 o.s.ř. ve spojení s § 218 písm. c) téhož zákona.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243b odst. 5 věta první o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1, § 151 a 146 odst. 3 o.s.ř. za situace, kdy v dovolacím řízení žalované vznikly náklady spojené s jejím zastoupením advokátem, spočívající v paušální odměně ve výši 3.750,- Kč [srov. § 2 odst. 1, § 6 odst. 1 písm. b), § 10 odst. 3, § 14 odst. 1, § 15, § 16 odst. 2, § 17 písm. b) a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění po novele provedené vyhláškou č. 277/2006 Sb. účinné od 1. 9. 2006] a v paušální náhradě hotových výloh advokátovi v částce 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění po novele provedené vyhláškou č. 276/2006 Sb.). Celkem výše přisouzené náhrady nákladů dovolacího řízení činí 4.050,- Kč, která je po úpravě o 20% daň z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalované, představována částkou 4.860,- Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 23. listopadu 2011

JUDr. Pavel P a v l í k , v . r .

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Zlúvová

DOŠLO DNE: 29. 12. 2011